Verordnungsblatt
für das Generalgouvernement

Dziennik Rozporządzeń
dla Generalnego Gubernatorstwa

1941	Ausgegeben zu Krakau, den 29. April 1941 Wydano w Krakau (Krakowie), dnia 29 kwietnia 1941 r.	Nr. 36

Inhalt / Treść

Verordnung

über den Feuerschutz im Generalgouvernement.

Vom 22. April 1941.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers und Reichskanzlers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

§ 1

Wesen und Aufgabe der Feuerwehr.

(1) Zur Verhütung und Bekämpfung von Bränden sowie zum Einsatz bei öffentlichen Notständen sind in allen Gemeinden des Generalgouvernements (Städten und Landgemeinden) Feuerwehren zu bilden.

(2) Die Feuerwehren sind eine nichtdeutsche technische Hilfspolizeitruppe. Sie haben keine eigene Rechtspersönlichkeit. Rechte und Pflichten erwirbt nur die Gemeinde, bei der Werkfeuerwehr (§ 9) der Betriebsunternehmer.

(3) Die Feuerwehren unterstehen dem Leiter der Gemeinde. Der Kommandant der Feuerwehr leitet die technischen Angelegenheiten.

§ 2

Arten der Feuerwehren.

(1) Die Feuerwehren sind Berufsfeuerwehren, Freiwillige Feuerwehren, Pflichtfeuerwehren oder Werkfeuerwehren.

(2) Die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) bestimmt im

Rozporządzenie

o ochronie przed pożarami w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 22 kwietnia 1941 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Organizacja i zadanie straży pożarnej.

(1) W celu zapobiegania i zwalczania pożarów jako też użycia przy klęskach publicznych należy we wszystkich gminach Generalnego Gubernatorstwa (miastach i gminach wiejskich) utworzyć straże pożarne.

(2) Straże pożarne są nieniemiecką techniczną jednostką policyjnej służby pomocniczej. Nie mają one żadnej własnej osobowości prawnej. Prawa i obowiązki nabywa tylko gmina, przy fabrycznej straży pożarnej (§ 9) właściciel przedsiębiorstwa.

(3) Straże pożarne podlegają kierownikowi gminy. Komendant straży pożarnej kieruje sprawami technicznymi.

§ 2

Rodzaje straży pożarnych.

(1) Strażami pożarnymi są straże pożarne zawodowe, ochotnicze, przymusowe lub fabryczne.

(2) Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych) określa w poro-

Einvernehmen mit dem Befehlshaber der Ordnungspolizei, in welchen Gemeinden Berufsfeuerwehren aufzustellen sind. Grundsätzlich sollen Gemeinden mit mehr als 50 000 Einwohnern Berufsfeuerwehren haben. Ob diese Gemeinden daneben noch eine Freiwillige Feuerwehr aufzustellen haben, entscheidet die Aufsichtsbehörde. Sie trifft auch Bestimmungen über die Sollstärke der Wehren.

(3) Jede Gemeinde, in der eine Berufsfeuerwehr nicht besteht, hat eine leistungsfähige und den örtlichen Verhältnissen entsprechend ausgerüstete Freiwillige Feuerwehr oder eine Pflichtfeuerwehr oder beide aufzustellen. Die Aufsichtsbehörde trifft hierüber nähere Anweisungen, insbesondere auch über die Sollstärke.

(4) Die Aufsichtsbehörde kann mehrere Gemeinden innerhalb einer Kreishauptmannschaft zu einem Feuerlöschverband zusammenschliessen, wenn dies zur Bildung einer leistungsfähigen Feuerwehr erforderlich ist.

(5) Welche Betriebe eine Werkfeuerwehr einzurichten haben, entscheidet nach Anhörung des Kreishauptmanns (Stadthauptmanns) und der Betriebsleiter der Distriktschef.

(6) Bestehen in einer Gemeinde mehrere Feuerwehren nebeneinander, so bilden sie unbeschadet ihrer verwaltungsmässigen Selbständigkeit eine Einheit. Leiter der Einheit ist der Leiter der Berufsfeuerwehr, wenn keine solche vorhanden ist, der Leiter der Freiwilligen Feuerwehr, bei Bränden in einem Betrieb mit Werkfeuerwehr nach Massgabe der Bestimmungen im § 10 der Leiter der Werkfeuerwehr.

§ 3

Aufsicht über die Feuerwehren.

(1) Die Durchführung und Überwachung der Feuerwehrangelegenheiten erfolgt durch die Distriktschefs und durch die Kreishauptleute (Stadthauptleute) im Rahmen der Richtlinien, die die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) im Einvernehmen mit dem Befehlshaber der Ordnungspolizei erlässt. Der Befehlshaber der Ordnungspolizei leitet die technische Betreuung und Schulung. Ihm ist ein hauptamtlicher technischer Berater für die Feuerwehren im Generalgouvernement beigeordnet. Technischer Berater des Distriktschefs und des Kreishauptmanns (Stadthauptmanns) für die Feuerwehren ist ein hauptamtlicher Feuerwehrinstruktor. Der technische Berater des Kreishauptmanns (Stadthauptmanns) gehört zur Verwaltung des Gemeindeverbandes (der kreisfreien Stadt). Der technische Berater für die Feuerwehren im Generalgouvernement und die Feuerwehrinstruktoren erhalten ihre technischen Anweisungen von dem Befehlshaber der Ordnungspolizei.

(2) Der technische Berater für das Feuerlöschwesen im Generalgouvernement wird auf Vorschlag des Befehlshabers der Ordnungspolizei von der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) ernannt. Die Feuerwehrinstruktoren ernennt auf Vorschlag des Befehlshabers der Ordnungspolizei der Distriktschef oder der Kreishauptmann (Stadthauptmann).

§ 4

Kosten des Feuerschutzes.

(1) Die Durchführung des Feuerschutzes in den Gemeinden ist Aufgabe der Gemeinden. Sie tragen die hierdurch entstehenden Kosten. Dazu gehören

zumieniu z Dowódcą Policji Porządkowej, w których gminach należy utworzyć zawodowe straże pożarne. Zasadniczo gminy, liczące ponad 50.000 mieszkańców, powinny mieć zawodowe straże pożarne. O tym, czy gminy te obok tego powinny utworzyć jeszcze ochotniczą straż pożarną, rozstrzyga władza nadzorcza. Wydaje ona także postanowienia o stanie etatowym (Sollstärke) straży.

(3) Każda gmina, w której nie ma zawodowej straży pożarnej, powinna utworzyć sprawną i odpowiednio do stosunków miejscowych wyposażoną ochotniczą straż pożarną lub przymusową albo obydwie. Władza nadzorcza wydaje co do tego bliższe instrukcje, w szczególności także o stanie etatowym.

(4) Władza nadzorcza może złączyć więcej gmin w obrębie jednego starostwa powiatowego w jeden związek przeciwpożarowy, jeżeli to jest potrzebne do utworzenia sprawnej straży pożarnej.

(5) O tym, które przedsiębiorstwa powinny utworzyć fabryczną straż pożarną, rozstrzyga Szef Okręgu po wysłuchaniu Starosty Powiatowego (Miejskiego) i kierowników przedsiębiorstw.

(6) Jeżeli w jednej gminie istnieje obok siebie więcej straży pożarnych, to tworzą one jedność bez naruszenia ich administracyjnej samodzielności. Kierownikiem jedności jest kierownik zawodowej straży pożarnej, jeżeli zaś jej nie ma, kierownik ochotniczej straży pożarnej, przy pożarach w przedsiębiorstwie, posiadającym fabryczną straż pożarną, według postanowień w § 10 — kierownik fabrycznej straży pożarnej.

§ 3

Nadzór nad strażami pożarnymi.

(1) Przeprowadzenie i nadzór nad sprawami straży pożarnych sprawują Szefowie Okręgów i Starostowie Powiatowi (Miejscy) w ramach wytycznych, wydanych przez Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych) w porozumieniu z Dowódcą Policji Porządkowej. Dowódca Policji Porządkowej kieruje technicznym zaopatrzeniem i wyszkoleniem. Przydzielony mu jest główny urzędowy doradca techniczny dla straży pożarnych w Generalnym Gubernatorstwie. Technicznym doradcą Szefa Okręgu i Starosty Powiatowego (Miejskiego) dla straży pożarnych jest główny urzędowy instruktor straży pożarnych. Techniczny doradca Starosty Powiatowego (Miejskiego) należy do zarządu związku gmin (miasta wydzielonego). Techniczny doradca dla straży pożarnych w Generalnym Gubernatorstwie i instruktorzy straży pożarnych otrzymują swoje techniczne instrukcje od Dowódcy Policji Porządkowej.

(2) Technicznego doradcę dla spraw pożarnictwa w Generalnym Gubernatorstwie mianuje na wniosek Dowódcy Policji Porządkowej Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych). Instruktorów straży pożarnych mianuje na wniosek Dowódcy Policji Porządkowej Szef Okręgu lub Starosta Powiatowy (Miejski).

§ 4

Koszty ochrony przed pożarami.

(1) Przeprowadzenie ochrony przed pożarami w gminach jest zadaniem gmin. Ponoszą one powstające stąd koszty. Do tego należy w szczegól-

insbesondere die Besoldung der Berufsfeuerwehren, die durch die Teilnahme an Lehrgängen entstehenden Kosten, die Kosten für die Beschaffung und die Unterhaltung der für die Berufs-, Freiwilligen- und Pflichtfeuerwehren erforderlichen Löschgeräte, die Kosten für Bekleidung, Ausrüstung, Alarmeinrichtungen, Wasserversorgungsanlagen und Gerätehäuser. Ferner gehören hierher die etwaigen Ersatzleistungen an die Mitglieder der Freiwilligen- und Pflichtfeuerwehren für Lohnausfall bei der Brand- und Katastrophenbekämpfung sowie die etwaigen Ersatzleistungen an Eigentümer und Besitzer von Zugtieren und Fahrzeugen und an Eigentümer und Besitzer der der Brandstelle benachbarten Grundstücke. Die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) trifft hierüber nähere Bestimmungen.

(2) Ferner bestimmt die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung und Hauptabteilung Finanzen), in welcher Form die Gemeindeverbände und das Generalgouvernement selbst an den Kosten für den gemeindlichen Feuerschutz zu beteiligen sind. Die Zahlung von Beiträgen für Feuerlöschzwecke durch die Versicherungsunternehmen wird durch Anordnung geregelt.

(3) Jeder Gebäudeeigentümer hat die für den Feuerschutz seines Hauses notwendigen Feuerlöscheinrichtungen, wie insbesondere Feuerleitern, Feuerhaken, Handfeuerlöscher usw. bereitzuhalten. Er kann von einzelnen dieser Verpflichtungen befreit werden durch Zahlung einer Summe, die dem vom Kreishauptmann (Stadthauptmann) festzusetzenden Gegenwert für die Anschaffung und Unterhaltung der Geräte für drei Jahre entspricht. Bei Ablösung der Verpflichtungen hat die Gemeinde im Brandfalle die entsprechenden Geräte selbst zu stellen. Die Ablösungsbeträge fliessen in die Kasse des Gemeindeverbandes (der kreisfreien Stadt). Sie sind für Feuerschutzzwecke zu verwenden.

(4) Die Kosten für den Feuerschutz in den Betrieben trägt der Betriebsunternehmer.

§ 5

Allgemeine Vorschriften über die Eignung zum Feuerwehrmann.

(1) In die Feuerwehren können nur gesunde und kräftige Personen aufgenommen werden, die einen guten Ruf haben.

(2) Einer Feuerwehr dürfen nicht angehören.
1. Juden,
2. Entmündigte,
3. mit Zuchthaus Bestrafte,
4. Personen, die nicht im Besitz der bürgerlichen Ehrenrechte sind,
5. Personen, die der Kreishauptmann (Stadthauptmann) ablehnt.

§ 6

Sondervorschriften für Berufsfeuerwehren.

(1) Die Aufstellung der Berufsfeuerwehren ist Aufgabe der Gemeinden, die dazu bestimmt sind (§ 2 Abs. 2). Eine Berufsfeuerwehr muss eine Mindestsollstärke von einem Kommandanten und 28 Mann haben.

(2) Die Kommandanten der Berufsfeuerwehren werden durch den Distriktschef berufen. Kommandant einer Berufsfeuerwehr soll ein Berufsfeuerwehr-Offizier sein.

ności uposażenie zawodowych straży pożarnych, koszty powstające wskutek uczestniczenia w kursach nauki, koszty za dostarczanie i utrzymywanie przyrządów do gaszenia, potrzebnych dla zawodowych, ochotniczych i przymusowych straży pożarnych, koszty umundurowania, wyposażenia, urządzeń alarmowych, instalacyj zaopatrujących w wodę i budynków na sprzęty. Nadto należą tutaj ewentualne świadczenia z tytułu odszkodowania na rzecz członków ochotniczych i przymusowych straży pożarnych za utratę zarobku przy zwalczaniu pożarów i katastrof jako też ewentualne świadczenia z tytułu odszkodowania na rzecz właścicieli i posiadaczy zwierząt pociągowych i pojazdów oraz na rzecz właścicieli i posiadaczy nieruchomości, sąsiadujących z miejscem pożaru. Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych) wydaje o tym bliższe postanowienia.

(2) Nadto Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych i Główny Wydział Finansów) postanawia, w jakiej formie związki gmin i samo Generalne Gubernatorstwo mają brać udział w kosztach na gminną ochronę przed pożarami. Sprawę płacenia składek na cele przeciwpożarowe przez przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe reguluje zarządzenie.

(3) Każdy właściciel budynku powinien mieć w pogotowiu niezbędne dla ochrony przed pożarami swego domu urządzenia przeciwpożarowe, jak w szczególności drabiny pożarne, haki pożarne, ręczne gaśnice itd. Może on być zwolniony od niektórych z tych zobowiązań przez zapłacenie takiej sumy, odpowiadającej równowartości, którą Starosta Powiatowy (Miejski) ma ustalić za nabycie i utrzymywanie przyrządów na przeciąg trzech lat. Przy spłacie zobowiązań powinna gmina na wypadek pożaru sama dostarczyć odpowiednich przyrządów. Kwoty uzyskane ze spłat wpływają do kasy związku gmin (miasta wydzielonego). Należy je obracać na cele ochrony przed pożarami.

(4) Koszty na ochronę przed pożarami w przedsiębiorstwach ponosi przedsiębiorca.

§ 5

Ogólne przepisy o zdatności na strażaka.

(1) Do straży pożarnych mogą być przyjmowane tylko osoby zdrowe i silne, mające dobrą opinię.

(2) Do straży pożarnej nie mogą należeć:
1. żydzi,
2. ubezwłasnowolnieni,
3. karani ciężkim więzieniem,
4. osoby, nie posiadające obywatelskich praw honorowych,
5. osoby, które odrzuci Starosta Powiatowy (Miejski).

§ 6

Przepisy specjalne dla zawodowych straży pożarnych.

(1) Utworzenie zawodowych straży pożarnych jest zadaniem gmin, do tego wyznaczonych (§ 2 ust. 2). Zawodowa straż pożarna musi posiadać najmniejszy stan etatowy w składzie jednego komendanta i 28 ludzi.

(2) Komendantów zawodowych straży pożarnych powołuje Szef Okręgu. Komendantem zawodowej straży pożarnej powinien być oficer zawodowej straży pożarnej

(3) Die Angehörigen der Berufsfeuerwehr sind Beamte der Gemeinden. Bei Pflichtverletzung können die Kommandanten der Berufsfeuerwehren Strafdienst anordnen.

(4) Die Angehörigen der Berufsfeuerwehren dürfen nicht gleichzeitig Mitglieder einer Freiwilligen Feuerwehr oder einer Werkfeuerwehr sein. Die Altersgrenze für die Berufsfeuerwehrmänner beträgt 60 Jahre.

§ 7

Sondervorschriften für Freiwillige Feuerwehren.

(1) Die Aufstellung der Freiwilligen Feuerwehr erfolgt durch den Leiter der Gemeinde. Dieser erlässt einen Aufruf an die männlichen Einwohner der Gemeinde zum Eintritt in die Wehr.

(2) Die Aufstellung einer Freiwilligen Feuerwehr kann nur erfolgen, wenn eine Mindestsollstärke von einem Kommandanten und 24 Mann erreicht wird. Ist die Zahl trotz der Bereitschaft aller geeigneten männlichen Einwohner geringer, so ist die Gemeinde mit anderen Gemeinden zu einem Feuerlöschverband zusammenzuschliessen (§ 2 Abs. 4).

(3) Die in eine Freiwillige Feuerwehr aufzunehmenden Männer dürfen nicht jünger als 17 Jahre und nicht älter als 55 Jahre sein. Die Vorlage eines amtärztlichen Gesundheitszeugnisses kann gefordert werden. Die Männer dürfen einer Werkfeuerwehr nicht angehören. Die Anwärter haben ein schriftliches Gesuch einzureichen, über das der Leiter der Gemeinde nach Anhörung des Wehrführers entscheidet.

(4) Bei der Aufnahme hat der Feuerwehrmann sich gegenüber dem Kreishauptmann (Stadthauptmann) zu verpflichten, den ihm bestellten Vorgesetzten Gehorsam zu leisten und seine Dienstpflichten gewissenhaft zu erfüllen.

(5) Die Kommandanten der Freiwilligen Feuerwehren werden vom Kreishauptmann (Stadthauptmann) berufen und abberufen.

(6) Der Feuerwehrdienst endet mit der Vollendung des 60. Lebensjahres oder mit der Entlassung. Diese kann auf Antrag bei Vorliegen eines wichtigen Grundes durch den Leiter der Gemeinde gewährt werden.

(7) Die Pflichten der Feuerwehrmänner werden durch besondere Dienstanweisungen der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) geregelt. In diesen kann dem Kommandanten der Feuerwehr die Befugnis zur Verhängung von Ordnungsstrafen für Pflichtverletzungen gegeben werden.

(8) Den Mitgliedern der Freiwilligen Feuerwehren können für ihre Tätigkeit bei der Brand- und Katastrophenbekämpfung Vergütungen und Entschädigungen nach Massgabe besonderer Vorschriften der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) gewährt werden.

§ 8

Sondervorschriften für Pflichtfeuerwehren.

(1) Die Aufstellung der Pflichtfeuerwehr ist Aufgabe des Leiters der Gemeinde.

(2) Männliche Personen im Alter von 17 bis 60 Jahren müssen einer Aufforderung zur Leistung von Löschhilfe jederzeit Folge leisten. Vom Feuerwehrdienst sind nur befreit Personen, die infolge

(3) Przynależni do zawodowej straży pożarnej są urzędnikami gmin. W razie naruszenia obowiązków mogą komendanci zawodowych straży pożarnych zarządzić służbę karną.

(4) Przynależnym do zawodowych straży pożarnych nie wolno być równocześnie członkami ochotniczej lub fabrycznej straży pożarnej. Granicę wieku dla strażaków zawodowych stanowi 60 rok życia.

§ 7

Przepisy specjalne dla ochotniczych straży pożarnych.

(1) Utworzenie ochotniczej straży pożarnej następuje przez kierownika gminy. Wydaje on odezwę do mieszkańców gminy płci męskiej celem wstępowania do straży.

(2) Utworzenie ochotniczej straży pożarnej może tylko wówczas nastąpić, jeżeli osiąga się najmniejszy stan etatowy w składzie jednego komendanta i 24 ludzi. Jeżeli liczba jest mniejsza mimo gotowości wszystkich zdatnych mieszkańców płci męskiej, należy gminę złączyć z innymi gminami do jednego związku przeciwpożarowego (§ 2 ust. 4).

(3) Mężczyźni, którzy mają być przyjęci do ochotniczej straży pożarnej, nie mogą być młodsi niż 17 lat i nie starsi niż 55 lat. Przedłożenie urzędowo-lekarskiego świadectwa zdrowia może być wymagane. Mężczyznom nie wolno należeć do fabrycznej straży pożarnej. Kandydaci powinni złożyć pisemne podanie, o którym rozstrzyga kierownik gminy po wysłuchaniu dowódcy straży.

(4) Przy przyjęciu strażak powinien zobowiązać się przed Starostą Powiatowym (Miejskim) do posłuszeństwa wobec ustanowionych przełożonych i do sumiennego pełnienia swych obowiązków służbowych.

(5) Komendantów ochotniczych straży pożarnych powołuje i odwołuje Starosta Powiatowy (Miejski).

(6) Służba w straży pożarnej kończy się z ukończeniem 60 roku życia lub ze zwolnieniem. Może być ono udzielone przez kierownika gminy przy zaistnieniu ważnego powodu.

(7) Obowiązki strażaków regulują szczególne regulaminy służbowe Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Spraw Wewnętrznych). W tychże może być udzielone komendantowi straży pożarnej upoważnienie do wymierzania kar porządkowych za naruszenia obowiązków.

(8) Członkom ochotniczych straży pożarnych mogą być udzielane wynagrodzenia i odszkodowania za ich czynności przy zwalczaniu pożarów i katastrof według szczególnych przepisów Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Spraw Wewnętrznych).

§ 8

Przepisy specjalne dla przymusowych straży pożarnych.

(1) Utworzenie przymusowej straży pożarnej jest zadaniem kierownika gminy.

(2) Osoby płci męskiej w wieku od 17 do 60 lat muszą każdorazowo dawać posłuch wezwaniu do udzielania pomocy przeciwpożarowej. Od służby w straży pożarnej zwolnione są tylko te osoby,

ihres Gesundheitszustandes ungeeignet sind oder deren Heranziehung mit anderen öffentlichen Interessen nicht zu vereinbaren ist (z. B. Behördenleiter und sonstige unentbehrliche Beamte, unentbehrliche Angestellte lebenswichtiger Betriebe, Ärzte). Aus dem Kreise der Dienstpflichtigen wählt der Leiter der Gemeinde die erforderlichen Kräfte aus und zieht sie durch amtliche Verfügung zum Feuerwehrdienst heran.

(3) Die Kommandanten der Pflichtfeuerwehren werden vom Kreishauptmann (Stadthauptmann) berufen und abberufen.

(4) Auch in der Pflichtfeuerwehr endet der Dienst mit der Vollendung des 60. Lebensjahres oder mit der Entlassung, die der Leiter der Gemeinde auf Antrag bei Vorliegen eines wichtigen Grundes gewähren kann.

(5) Die Pflichten der Feuerwehrmänner werden durch Dienstanweisung der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) geregelt. § 7 Abs. 7 Satz 2 findet entsprechende Anwendung.

(6) Den Mitgliedern der Pflichtfeuerwehren können für ihre Tätigkeit bei der Brand- und Katastrophenbekämpfung Vergütungen und Entschädigungen nach Massgabe besonderer Vorschriften der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) gewährt werden.

§ 9

Sondervorschriften für Werkfeuerwehren.

(1) Die Aufstellung der Werkfeuerwehr ist Aufgabe des betreffenden Betriebes. Der Leiter des Betriebes hat sich dabei an die Weisungen des Kreishauptmanns (Stadthauptmanns) zu halten. Nach der Aufstellung der Wehr hat er einen Antrag auf Anerkennung als öffentliche Feuerwehr über den Leiter der Gemeinde an den zuständigen Kreishauptmann (Stadthauptmann) zu richten. Nach der Anerkennung steht die Werkfeuerwehr den übrigen Feuerwehren gleich.

(2) Die Werkfeuerwehr soll mindestens aus einer mit einer Motorspritze ausgerüsteten Gruppe bestehen, die eine Mindestsollstärke von einem Kommandanten und 18 Mann aufweist. Sie soll auch ausserhalb des Betriebes in einer Ausrückstärke von einer Gruppe verfügbar sein. Weitere Bestimmungen über die Sollstärke und die Organisation der Werkfeuerwehr trifft die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) im Einvernehmen mit dem Befehlshaber der Ordnungspolizei.

(3) Die in eine Werkfeuerwehr aufzunehmenden Männer dürfen nicht jünger als 17 Jahre und nicht älter als 55 Jahre sein. Sie dürfen nicht der Freiwilligen Feuerwehr oder der Pflichtfeuerwehr angehören. Über ihre Aufnahme in die Werkfeuerwehr entscheidet der Betriebsleiter.

(4) Der Kommandant der Werkfeuerwehr wird vom Betriebsleiter berufen und abberufen. Er bedarf der Bestätigung des Kreishauptmanns (Stadthauptmanns), der auch die Abberufung verlangen kann.

(5) Der Betriebsleiter kann die Werkfeuerwehrmänner hauptberuflich oder nebenberuflich zum Feuerwehrdienst heranziehen. Bei der Aufnahme hat sich der Werkfeuerwehrmann durch Handschlag gegenüber dem Betriebsleiter zu verpflichten, den ihm bestellten Vorgesetzten Gehorsam zu leisten und seine Dienstpflichten gewissenhaft zu

które niezdatne są wskutek swego stanu zdrowia lub których powołanie nie daje się pogodzić z innymi interesami publicznymi (np. kierownicy władz i inni niezbędni urzędnicy, niezbędni pracownicy umysłowi ważnych dla życia przedsiębiorstw, lekarze). Z grona obowiązanych do służby wybiera kierownik gminy potrzebne siły i urzędowym zarządzeniem powołuje ich do służby w straży pożarnej.

(3) Komendantów przymusowych straży pożarnych powołuje i odwołuje Starosta Powiatowy (Miejski).

(4) Również w przymusowej straży pożarnej kończy się służba z ukończeniem 60-go roku życia albo ze zwolnieniem, którego może na wniosek udzielić kierownik gminy przy zaistnieniu ważnego powodu.

(5) Obowiązki strażaków normuje regulamin służbowy Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Spraw Wewnętrznych). § 7 ust. 7 zdanie 2 ma odpowiednie zastosowanie.

(6) Członkom przymusowych straży pożarnych mogą być udzielane wynagrodzenia i odszkodowania za ich czynności przy zwalczaniu pożarów i katastrof według szczególnych przepisów Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Spraw Wewnętrznych).

§ 9

Przepisy specjalne dla fabrycznych straży pożarnych.

(1) Utworzenie fabrycznej straży pożarnej jest zadaniem odnośnego przedsiębiorstwa. Kierownik przedsiębiorstwa winien przy tym przestrzegać wskazówek Starosty Powiatowego (Miejskiego). Po utworzeniu straży winien on skierować wniosek o uznanie jej za publiczną straż pożarną przez kierownika gminy do właściwego Starosty Powiatowego (Miejskiego). Po uznaniu stoi fabryczna straż pożarna na równi z innymi strażami pożarnymi.

(2) Fabryczna straż pożarna powinna składać się przynajmniej z wyposażonej w jedną sikawkę motorową grupy, wykazującej najmniejszy stan etatowy w składzie jednego komendanta i 18 ludzi. Powinna ona też poza obrębem przedsiębiorstwa stać do dyspozycji w sile grupy gotowej do wyruszenia. Dalsze postanowienia o stanie etatowym i organizacji fabrycznej straży pożrnej wydaje Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych) w porozumieniu z Dowódcą Policji Porządkowej.

(3) Mężczyźni, którzy mają być przyjęci do fabrycznej straży pożarnej, nie mogą być młodsi niż 17 lat i nie starsi niż 55 lat. Nie wolno im należeć ani do ochotniczej, ani do przymusowej straży pożarnej. O ich przyjęciu do fabrycznej straży pożarnej rozstrzyga kierownik przedsiębiorstwa.

(4) Komendanta fabrycznej straży pożarnej powołuje i odwołuje kierownik przedsiębiorstwa. Potrzebuje on zatwierdzenia Starosty Powiatowego (Miejskiego), który może też żądać odwołania.

(5) Powołanie przez kierownika przedsiębiorstwa strażaków fabrycznych do służby w straży pożarnej może mieć charakter zawodu głównego lub ubocznego. Przy przyjęciu powinien strażak fabryczny przez podanie ręki zobowiązać się przed kierownikiem przedsiębiorstwa do posłuszeństwa wobec ustanowionych przełożonych i do sumien-

erfüllen. Die Kommandanten der Werkfeuerwehren werden durch den Kreishauptmann (Stadthauptmann) verpflichet.

(6) Der Feuerwehrdienst endet mit der Vollendung des 60. Lebensjahres oder mit der Entlassung, die vom Betriebsleiter auf Antrag bei Vorliegen eines wichtigen Grundes gewährt werden kann.

(7) Die Pflichten der Werkfeuerwehrmänner werden durch besondere Dienstanweisungen der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung und Hauptabteilung Wirtschaft) geregelt. In diesen kann dem Kommandanten der Werkfeuerwehr die Befugnis zur Verhängung von Ordnungsstrafen gegeben werden.

§ 10

Einsatz der Feuerwehren.

(1) Die Berufsfeuerwehren, die Freiwilligen Feuerwehren und die Pflichtfeuerwehren haben in erster Linie den Feuerschutz in ihrer Gemeinde sicherzustellen. Sie haben aber auch Nachbargemeinden bis zur Entfernung von 15 km von der Grenze des Gemeindebezirks mit Mannschaften und Gerät unentgeltlich Hilfe zu leisten, sofern die Feuersicherheit des eigenen Ortes durch die Entsendung von Feuerlöschkräften nicht wesentlich gefährdet wird. Werden bei grösserer Ausdehnung oder Gefährlichkeit von Bränden auch Feuerlöschkräfte anderer Nachbargemeinden durch den Leiter der Gemeinde um Hilfe ersucht, die nicht zur unentgeltlichen Löschhilfe verpflichtet sind, so haben sie dem Ersuchen Folge zu leisten, sofern die Feuersicherheit des eigenen Ortes durch die Entsendung von Feuerlöschkräften nicht wesentlich gefährdet wird. Darüber hinaus haben die Feuerwehren jedem von dem Kreishauptmann (Stadthauptmann) angeordneten Einsatz zu entsprechen. Sämtliche durch eine Hilfeleistung entstandenen Kosten sind von der der Hilfe bedürftigen Gemeinde zu erstatten. Über den Erstattungsanspruch entscheidet in Streitfällen die Aufsichtsbehörde endgültig.

(2) Die Werkfeuerwehr hat in erster Linie den Feuerschutz innerhalb des Betriebes sicherzustellen. Der Leiter der Gemeinde kann aber nach pflichtgemässem Ermessen Werkfeuerwehren zu Hilfeleistungen bei öffentlichen Notständen, insbesondere zur Leistung von Löschhilfe und im Einvernehmen mit dem Leiter des Betriebes auch zu Löschübungen ausserhalb des Betriebes heranziehen. Dem Ersuchen um Löschhilfe hat die Werkfeuerwehr Folge zu leisten, sofern der Feuerschutz des eigenen Betriebes nicht wesentlich gefährdet wird. Die durch Löschhilfe entstandenen Kosten der Werkfeuerwehren sind dem Betriebe von der der Hilfe bedürftigen Gemeinde zu erstatten. Über den Erstattungsanspruch entscheidet in Streitfällen die Aufsichtsbehörde endgültig.

(3) Die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) kann im Einvernehmen mit dem Befehlshaber der Ordnungspolizei in Ausnahmefällen einer Werkfeuerwehr den Feuerschutz der Gemeinde, zu der der Betrieb gehört, oder eines Teiles dieser Gemeinde gegen angemessene Entschädigung dauernd übertragen.

(4) Die technische Leitung der Lösch- und Rettungsarbeiten in den Gemeinden, in denen eine Berufsfeuerwehr besteht, hat der Kommandant der Berufsfeuerwehr. In den anderen Gemeinden

nego pełnienia swych obowiązków służbowych. Komendantów fabrycznych straży pożarnych zobowiązuje Starosta Powiatowy (Miejski).

(6) Służba w straży pożarnej kończy się z ukończeniem 60 roku życia lub ze zwolnieniem, którego może udzielić na wniosek kierownik przedsiębiorstwa przy zaistnieniu ważnego powodu.

(7) Obowiązki strażaków fabrycznych normują szczególne regulaminy służbowe Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Spraw Wewnętrznych i Głównego Wydziału Gospodarki). W tychże może być udzielone komendantowi fabrycznej straży pożarnej upoważnienie do wymierzania kar porządkowych.

§ 10

Użycie straży pożarnych.

(1) Zawodowe, ochotnicze i przymusowe straże pożarne powinny w pierwszej linii zabezpieczyć ochronę przed pożarami w swej gminie. Winny one jednak bezpłatnie nieść pomoc także sąsiednim gminom do odległości 15 km od granicy obwodu gminnego z drużyną i sprzętem, o ile bezpieczeństwo przeciwpożarowe własnej miejscowości nie jest skutkiem wysłania sił przeciwpożarowych znacznie zagrożone. Jeżeli wobec większego rozszerzenia się lub niebezpieczeństwa pożarów kierownik gminy wezwał także siły przeciwpożarowe innych gmin sąsiednich, nie obowiązanych do bezpłatnej pomocy przeciwpożarowej, powinny one wezwaniu uczynić zadość, o ile skutkiem wysłania sił przeciwpożarowych bezpieczeństwo przeciwpożarowe własnej miejscowości nie jest znacznie zagrożone. Ponadto straże pożarne powinny uczynić zadość każdemu powołaniu, zarządzonemu przez Starostę Powiatowego (Miejskiego). Wszelkie koszty, powstałe wskutek udzielenia pomocy winna zwrócić gmina, potrzebująca pomocy. O roszczeniu z tytułu zwrotu kosztów rozstrzyga w spornych wypadkach władza nadzorcza ostatecznie.

(2) Fabryczna straż pożarna powinna w pierwszej linii zabezpieczyć ochronę przed pożarami w obrębie przedsiębiorstwa. Kierownik gminy może jednak według zgodnego z obowiązkiem uznania wezwać fabryczne straże pożarne do udzielenia pomocy przy klęskach publicznych, w szczególności do udzielenia pomocy przeciwpożarowej oraz w porozumieniu z kierownikiem przedsiębiorstwa także do ćwiczeń pożarniczych poza przedsiębiorstwem. Wezwaniu o pomoc przeciwpożarową powinna zakładowa straż pożarna uczynić zadość, o ile ochrona przed pożarami własnego przedsiębiorstwa nie jest znacznie zagrożona. Koszty fabrycznych straży pożarnych, powstałe wskutek udzielenia pomocy przeciwpożarowej, należy zwrócić przedsiębiorstwu przez gminę, potrzebującą pomocy. O roszczeniu z tytułu zwrotu kosztów rozstrzyga w spornych wypadkach władza nadzorcza ostatecznie.

(3) Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych) może w porozumieniu z Dowódcą Policji Porządkowej w wyjątkowych wypadkach powierzyć na stałe fabrycznej straży pożarnej ochronę przed pożarami tej gminy, do której należy przedsiębiorstwo lub części tejże gminy, za odpowiednim wynagrodzeniem.

(4) Techniczne kierownictwo pracami przeciwpożarowymi i ratunkowymi w gminach, w których istnieje zawodowa straż pożarna, sprawuje komendant zawodowej straży pożarnej. W innych

hat die technische Leitung der Kommandant der Freiwilligen Feuerwehr oder der Pflichtfeuerwehr der betreffenden Gemeinde. Kommt neben Pflichtfeuerwehr Freiwillige Feuerwehr zum Einsatz, so hat die Leitung der rangälteste Kommandant der Freiwilligen Feuerwehr, kommt Berufsfeuerwehr zum Einsatz, so geht die Leitung auf den rangältesten Kommandanten der Berufsfeuerwehr über. Die technische Leitung der Löscharbeiten bei Wald-, Moor- und Heidebränden liegt bei den anwesenden Forstbeamten.

(5) Kommen Berufsfeuerwehren, Freiwillige Feuerwehren und Pflichtfeuerwehren allein oder gemeinsam in einem gewerblichen Betriebe zum Einsatz, so soll der zuständige Kommandant der eingesetzten Feuerlöschkräfte die technische Leitung der Lösch- und Rettungsarbeiten dem Kommandanten der Werkfeuerwehr übertragen oder belassen, wenn dieser allein die für diese Arbeit erforderlichen Kenntnisse der Betriebsvorgänge besitzt. Unberührt hiervon bleiben die Befugnisse des Leiters des Betriebes, die im Verfolg des Brandes und seiner wirksamen Bekämpfung erforderlichen betriebstechnischen Massnahmen anzuordnen und durchzuführen.

(6) Übernimmt der Kreishauptmann (Stadthauptmann) aus besonderen Gründen an der Brandstelle selbst die Leitung der Brandbekämpfung, so kann er sie auf einen geeigneten Beamten der Ordnungspolizei übertragen. Die vorgesetzte Dienststelle des Polizeibeamten ist zu benachrichtigen.

§ 11
Mithilfe der Bevölkerung bei Bränden und anderen Notständen.

(1) Jeder, der den Ausbruch eines Schadenfeuers bemerkt, das er nicht sofort selbst zu löschen vermag, ist verpflichtet, unverzüglich der nächsten Feuermeldestelle oder der Polizei davon Mitteilung zu machen. Dies gilt insbesondere auch bei Schadenfeuer und anderen Notständen in einem gewerblichen Betrieb, auch wenn eine Werkfeuerwehr vorhanden ist.

(2) Die Eigentümer und Besitzer von Zugtieren und Fahrzeugen (auch von Motorfahrzeugen) müssen diese bei Anforderung des Leiters der Gemeinde oder seines Beauftragten — die Fahrzeuge in fahrbereitem Zustand — für Feuerlöschzwecke und für Feuerlöschübungen zur Verfügung stellen. Daneben sind die Eigentümer bestimmter Fahrzeuge verpflichtet, bei Alarm unverzüglich mit ihrem Fahrzeug auch ohne besonderes Ersuchen auf dem Alarmplatz zu erscheinen. Die Liste dieser Pflichtigen setzt der Leiter der Gemeinde für jedes Jahr im voraus fest. Die Zugtiere und Fahrzeuge Deutscher dürfen nur mit Zustimmung des Kreishauptmanns (Stadthauptmanns) oder Stadtkommissars (Landkommissars) angefordert werden.

(3) Die Eigentümer und Besitzer der vom Brand betroffenen und der benachbarten Grundstücke, Gebäude und Gebäudeteile sind verpflichtet, bei Brandfällen den Feuerwehren den Zutritt zu ihren Grundstücken und Gebäuden und deren Benutzung zur Vornahme der angeordneten Lösch- und Rettungsarbeiten zu gestatten, Wasservorräte, die sich in ihrem Besitz befinden oder auf ihrem Grundstück gewonnen werden können, auf Anfordern für den Löschdienst zur Verfügung zu stellen und ihre zum Lösch- und Rettungsdienst verwendbaren Geräte zur Benutzung abzugeben. Sie

gminach techniczne kierownictwo sprawuje komendant ochotniczej lub przymusowej straży pożarnej odnośnej gminy. Jeżeli obok przymusowej straży pożarnej użyta jest ochotnicza straż pożarna, to sprawuje kierownictwo najstarszy stopniem komendant ochotniczej straży pożarnej, jeżeli zaś użyta jest zawodowa straż pożarna, przechodzi kierownictwo na najstarszego stopniem komendanta zawodowej straży pożarnej. Techniczne kierownictwo prac przeciwpożarowych przy pożarach lasów, torfowisk i wrzosowisk przypada obecnym urzędnikom leśnym.

(5) Jeżeli w przedsiębiorstwie użyte zostają pożarne straże zawodowe, ochotnicze i przymusowe, każda osobno lub wspólnie, powinien właściwy komendant użytych sił przeciwpożarowych powierzyć lub pozostawić techniczne kierownictwo prac przeciwpożarowych i ratunkowych komendantowi fabrycznej straży pożarnej, jeżeli tenże sam posiada wiadomości co do ruchu przedsiębiorstwa, potrzebne do tej roboty. Nienaruszone tym pozostają upoważnienia kierownika przedsiębiorstwa do zarządzenia i przeprowadzenia zakładowo-technicznych środków, potrzebnych ze względu na przebieg pożaru i celem jego skutecznego zwalczenia.

(6) Jeżeli Starosta Powiatowy (Miejski) z szczególnych powodów obejmuje sam na miejscu pożaru kierownictwo akcji zwalczenia pożaru, to może on powierzyć je odpowiedniemu urzędnikowi Policji Porządkowej. Należy o tym zawiadomić przełożoną placówkę urzędową urzędnika policyjnego.

§ 11
Pomoc ludności przy pożarach i innych klęskach.

(1) Każdy, kto zauważy wybuch pożaru, którego on sam nie jest w stanie natychmiast ugasić, obowiązany jest bezzwłocznie donieść o tym najbliższej pożarnej stacji sygnalizacyjnej lub policji. Obowiązuje to zwłaszcza także przy pożarach i innych klęskach w przedsiębiorstwie przemysłowym, również wówczas, gdy istnieje fabryczna straż pożarna.

(2) Właściciele, posiadacze zwierząt pociągowych oraz pojazdów (także pojazdów motorowych) muszą na żądanie kierownika gminy lub osoby przez niego upoważnionej, stawiać je — pojazdy w stanie gotowym do jazdy — do dyspozycji dla celów przeciwpożarowych i dla ćwiczeń pożarniczych. Prócz tego właściciele określonych pojazdów są obowiązani w razie alarmu bezzwłocznie jawić się na placu alarmowym wraz ze swoim pojazdem także bez szczególnego wezwania. Listę obowiązanych do tego osób ustala z góry na każdy rok kierownik gminy. Zwierząt pociągowych i pojazdów Niemców wolno żądać tylko za zgodą Starosty Powiatowego (Miejskiego) lub Komisarza Miejskiego (Wiejskiego).

(3) Właściciele i posiadacze pożarem dotkniętych oraz sąsiednich gruntów, budynków i części budynków są obowiązani w wypadkach pożaru zezwolić strażom pożarnym na wstęp na ich grunta i budynki oraz na używanie tychże celem podjęcia zarządzonych robót przeciwpożarowych i ratunkowych, stawiać na wezwanie do dyspozycji dla służby przeciwpożarowej zapasy wody, które znajdują się w ich posiadaniu lub które mogą być uzyskane na ich gruncie, oraz oddać do używania przyrządy, nadające się do akcji przeciwpożarowej i ratunkowej. Powinni oni wypełnić wydane

haben die vom Leiter der Löscharbeiten im Interesse geeigneter Unterstützung der Lösch- und Rettungsarbeiten oder zur Verhinderung von weiterem Umsichgreifen des Feuers angeordneten Massnahmen auf Räumung der Grundstücke oder Beseitigung von Pflanzen, Einfriedungen, Gebäudeteilen und Gebäuden zu befolgen.

(4) Wer durch Massnahmen nach Abs. 2 und 3 Schaden erleidet, kann von der Gemeinde Ersatz verlangen, wenn die Versagung der Entschädigung für den Betroffenen eine unbillige Härte bedeuten würde. Ein Ersatz des Schadens, der durch Massnahmen verursacht ist, die zum Schutz der Person, der Hausgenossen oder des Vermögens der Beschädigten getroffen werden, tritt nicht ein. Die Gemeinde kann für die Entschädigungen nach Abs. 2 und 3 von denjenigen Eigentümern und Besitzern der vom Brand betroffenen Grundstücke Ersatz verlangen, die bei dem Brand ein Verschulden trifft, wenn die den Schaden herbeiführende Massnahme nach den Umständen erforderlich war. Bei Streit über Entschädigungen oder Erstattungsansprüche entscheidet der Kreishauptmann, bei kreisfreien Städten der Distriktschef endgültig.

(5) Bei Grossfeuer sowie bei anderen bedeutenden öffentlichen Notständen, bei denen eine grosse Anzahl von Hilfskräften gebraucht wird, kann der Kreishauptmann (Stadthauptmann) oder in seinem Auftrag der Leiter der Gemeinde alle nichtdeutschen Bewohner zwischen dem 17. und dem 60. Lebensjahre, soweit sie nicht bereits der Feuerwehr angehören, zum unentgeltlichen Einsatz aufrufen. Der Aufruf kann an jeden einzelnen mündlich oder schriftlich oder auch allgemein in ortsüblicher oder sonst erkennbarer Weise ergehen. Der Einsatz jedes einzelnen soll grundsätzlich nicht länger als drei Arbeitstage dauern.

§ 12

Sondervorschriften für Wald-, Moor- und Heidebrände.

(1) Bei Wald-, Moor- und Heidebränden sind die Feuerwehren und unaufgefordert alle geeigneten Personen zur Hilfeleistung verpflichtet.

(2) Wer im Walde, auf Moor- oder Heideflächen oder in gefährlicher Nähe solcher Gebiete ein Schadenfeuer wahrnimmt ist verpflichtet, es sofort zu löschen, sofern er hierzu ohne erhebliche eigene Gefahr in der Lage ist.

(3) Vermag er das Feuer nicht zu löschen oder erscheint ein Löschversuch ohne Hinzuziehung weiterer Hilfskräfte von vornherein aussichtslos, so ist auf dem schnellsten Wege eine Forst- oder Polizeidienststelle oder Feuerwehr zu benachrichtigen.

(4) Bemerken mehrere Personen gemeinsam ein Schadenfeuer, so muss eine von ihnen sofort Meldung machen, die übrigen haben unverzüglich mit Löschversuchen zu beginnen.

(5) Konnte das Feuer ohne Beteiligung einer der genannten Dienststellen gelöscht werden, so ist nachträglich von dem Brande und seiner Löschung unverzüglich Anzeige zu erstatten.

§ 13

Sondervorschriften für den Bereich der Wehrmacht.

(1) Die Wehrmacht führt den Feuerschutz in ihrem Bereich nach den Weisungen ihrer obersten Kommandobehörden durch.

przez kierownika prac przeciwpożarowych w interesie stosownego poparcia prac przeciwpożarowych i ratunkowych lub celem zapobieżenia dalszemu szerzeniu się ognia, zarządzenia opróżnienia gruntów, usunięcia roślin, ogrodzeń, części budynków i budynków.

(4) Kto wskutek zarządzeń w myśl ust. 2 i 3 ponosi szkodę, może żądać od gminy wynagrodzenia, jeżeli odmowa odszkodowania dla dotkniętego stanowiłaby niesłuszną krzywdę. Nie ma wynagrodzenia szkody, spowodowanej zarządzeniami, poczynionymi celem ochrony osoby, domowników lub mienia poszkodowanego. Gmina może żądać zwrotu odszkodowań według ust. 2 i 3 od tych właścicieli i posiadaczy nieruchomości dotkniętych pożarem, którzy pożar zawinili, jeżeli zarządzenie, powodujące szkodę, potrzebne było wśród danych okoliczności. W razie sporu o odszkodowania lub roszczenia z tytułu zwrotu wynagrodzenia, rozstrzyga ostatecznie Starosta Powiatowy, w miastach wydzielonych Szef Okręgu.

(5) Przy pożarach żywiołowych jako też przy innych znacznych klęskach publicznych, przy których zachodzi potrzeba wielkiej ilości sił pomocniczych, może Starosta Powiatowy (Miejski) lub z jego polecenia kierownik gminy powołać do bezpłatnego udziału w akcji wszystkich mieszkańców nieniemieckich w wieku pomiędzy 17 a 60 rokiem życia, o ile nie należą oni już do straży pożarnej. Powołanie może nastąpić ustnie lub pisemnie, każdego z osobna lub też ogólnie w sposób, odpowiadający zwyczajom miejscowym albo w inny spostrzegalny sposób. Użycie każdego poszczególnego nie powinno zasadniczo trwać dłużej niż przez trzy dni robocze.

§ 12

Przepisy specjalne co do pożarów lasów, torfowisk i wrzosowisk.

(1) Przy pożarach lasów, torfowisk i wrzosowisk obowiązane są do niesienia pomocy straże pożarne oraz bez wezwania wszystkie zdatne osoby.

(2) Kto w lesie, na torfowiskach lub wrzosowiskach albo w niebezpiecznej bliskości takich obszarów spostrzeże pożar, obowiązany jest natychmiast go ugasić, o ile bez poważnego dla siebie niebezpieczeństwa jest w stanie to uczynić.

(3) Jeżeli pożaru ugasić nie zdoła lub jeżeli próba ugaszenia bez przybrania dalszych sił pomocniczych z góry okazuje się bez widoków, należy najkrótszą drogą zawiadomić placówkę leśną lub policyjną albo straż pożarną.

(4) Jeżeli kilka osób wspólnie zauważy pożar, musi jedna z nich natychmiast złożyć meldunek, pozostałe zaś winny bezzwłocznie rozpocząć próby gaszenia.

(5) Jeżeli zdołano pożar ugasić bez współudziału jednej z wymienionych placówek służbowych, należy dodatkowo bezzwłocznie donieść o pożarze i o jego ugaszeniu.

§ 13

Przepisy specjalne co do obrębu Sił Zbrojnych.

(1) Siły Zbrojne przeprowadzają w swoim obrębie ochronę przed pożarami według wskazówek swych naczelnych komend.

(2) Sie entscheidet insbesondere, ob und in welchem Umfang in Wehrmachtbetrieben eine Werkfeuerwehr aufzustellen ist. Die Feuerwehrangelegenheiten in diesen Betrieben werden durch die zuständigen Wehrmachtdienststellen durchgeführt und überwacht. Der Antrag des Betriebsleiters auf Anerkennung der Werkfeuerwehr als öffentliche Feuerwehr ist an die zuständige Wehrmachtdienststelle zu richten. Diese legt auch die Sollstärke und Organisation der Werkfeuerwehr fest und regelt die Berufung, Verpflichtung und Abberufung der Kommandanten sowie die technische Betreuung und Schulung.

(3) Die Oberleitung bei Bränden in militärischen Anlagen und Betrieben hat der zuständige militärische Führer. Bei Gefahr im Verzug kann dieser Gespanndienste (§ 11 Abs. 2) anfordern und die Bevölkerung zum unentgeltlichen Einsatz aufrufen.

(4) Die Werkfeuerwehren in Wehrmachtbetrieben können zu Hilfeleistungen ausserhalb dieser Betriebe nur mit Zustimmung der zuständigen Wehrmachtdienststelle herangezogen werden.

§ 14

Strafvorschriften.

(1) Wer dieser Verordnung oder den zu ihrer Durchführung ergehenden Bestimmungen oder Verfügungen zuwiderhandelt oder wer die Erfüllung der danach einem anderen obliegenden Pflichten hindert oder zu hindern unternimmt oder zu einer Zuwiderhandlung auffordert oder anreizt, wird bestraft.

(2) In leichteren Fällen erfolgt die Bestrafung durch den Kreishauptmann (Stadthauptmann) nach Massgabe der Verordnung über das Verwaltungsstrafverfahren vom 13. September 1940 (VBlGG. I S. 300).

(3) Erscheint eine Verwaltungsstrafe nicht ausreichend, so gibt der Kreishauptmann (Stadthauptmann) die Sache an die deutsche Anklagebehörde ab. Das Gericht kann auf Geldstrafe bis zu unbeschränkter Höhe und auf Gefängnis oder auf eine dieser Strafen erkennen, soweit nicht nach anderen Vorschriften eine höhere Strafe verwirkt ist. In besonders schweren Fällen kann auf Zuchthaus oder auf Todesstrafe erkannt werden.

(4) Bei Dienstverweigerung einer erheblichen Anzahl von Angehörigen einer Gemeinde (kreisfreien Stadt) kann der Kreishauptmann (Stadthauptmann) die Gemeinde mit einer Busse bis zu unbeschränkter Höhe belegen. Die Busse ist durch schriftlichen Bescheid festzusetzen.

§ 15

Inkrafttreten.

Diese Verordnung tritt am Tage der Verkündung in Kraft. In demselben Zeitpunkt tritt das bisher geltende entgegenstehende Recht ausser Kraft.

Krakau, den 22. April 1941.

Der Generalgouverneur
F r a n k

(2) W szczególności decydują one, czy i w jakim rozmiarze w przedsiębiorstwie wojskowym należy utworzyć fabryczną straż pożarną. Sprawy, dotyczące straży pożarnych w tych przedsiębiorstwach, przeprowadzają i nadzorują właściwe placówki służbowe Sił Zbrojnych. Wniosek kierownika przedsiębiorstwa o uznanie fabrycznej straży pożarnej za publiczną straż pożarną należy kierować do właściwej placówki służbowej Sił Zbrojnych. Ta ustala też stan etatowy i organizację fabrycznej straży pożarnej oraz reguluje powołanie, zobowiązanie i odwołanie komendantów, jako też opiekę i wyszkolenie pod względem technicznym.

(3) Naczelne kierownictwo podczas pożarów w wojskowych zakładach i przedsiębiorstwach przysługuje właściwemu dowódcy wojskowemu. Jeżeli zwłoka grozi niebezpieczeństwem, może tenże zażądać usług zaprzęgowych (§ 11 ust. 2) oraz powołać ludność do bezpłatnego udziału w akcji.

(4) Fabryczne straże pożarne w przedsiębiorstwach wojskowych mogą być powołane do udzielenia pomocy poza tymi przedsiębiorstwami tylko za zgodą właściwej placówki służbowej Sił Zbrojnych.

§ 14

Przepisy karne.

(1) Kto wykracza przeciw niniejszemu rozporządzeniu albo postanowieniom lub zarządzeniom, mającym wyjść dla jego wykonania, albo kto przeszkadza w spełnieniu obowiązków, ciążących według tego na innych lub przeszkodzić usiłuje albo wzywa lub podżega do wykroczenia, podlega karze.

(2) W wypadkach lżejszych następuje ukaranie przez Starostę Powiatowego (Miejskiego) stosownie do rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnym z dnia 13 września 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 300).

(3) Jeżeli kara administracyjna wydaje się niewystarczającą, odstępuje Starosta Powiatowy (Miejski) sprawę niemieckiej władzy oskarżenia. Sąd może orzec grzywnę do nieograniczonej wysokości i karę więzienia albo jedną z tych kar, o ile według innych przepisów nie przewidziano wyższej kary. W wypadkach szczególnie ciężkich można orzec ciężkie więzienie lub karę śmierci.

(4) W wypadkach odmówienia służby przez poważną ilość osób, przynależnych do jednej gminy (miasta wydzielonego), może Starosta Powiatowy (Miejski) nałożyć na gminę karę porządkową do nieograniczonej wysokości. Karę porządkową należy ustalić pisemnym orzeczeniem.

§ 15

Wejście w życie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie uchyla się obowiązujące dotychczas, pozostające w sprzeczności prawo.

Krakau (Kraków), dnia 22 kwietnia 1941 r.

Generalny Gubernator
F r a n k

Verordnung

zum Schutz von Wald, Moor und Heide gegen Brände.

Vom 22. April 1941.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers und Reichskanzlers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

§ 1

(1) Bei Wald-, Moor- und Heidebränden sind die Feuerwehren im Rahmen der Verordnung über den Feuerschutz im Generalgouvernement vom 22. April 1941 (VBlGG. S. 219) und unaufgefordert alle geeigneten Personen zur Hilfeleistung verpflichtet.

(2) Wer im Walde, auf Moor- oder Heideflächen oder in gefährlicher Nähe solcher Gebiete ein Schadenfeuer wahrnimmt, ist verpflichtet, es sofort zu löschen, sofern er hierzu ohne erhebliche eigene Gefahr in der Lage ist.

(3) Vermag er das Feuer nicht zu löschen oder erscheint ein Löschversuch ohne Hinzuziehung weiterer Hilfskräfte von vornherein aussichtslos, so ist auf dem schnellsten Wege eine Forst- oder Polizeidienststelle oder Feuerwehr zu benachrichtigen.

(4) Bemerken mehrere Personen gemeinsam ein Schadenfeuer, so muss eine von ihnen sofort Meldung machen, die übrigen haben unverzüglich mit Löschversuchen zu beginnen.

(5) Konnte das Feuer ohne Beteiligung einer der genannten Dienststellen gelöscht werden, so ist nachträglich von dem Brande und seiner Löschung unverzüglich Anzeige zu erstatten.

§ 2

Es ist verboten, in Wäldern oder auf Moor- oder Heideflächen oder in gefährlicher Nähe solcher Gebiete

1. offenes Feuer oder Licht mit sich zu führen;
2. brennende oder glimmende Gegenstände fallen zu lassen, fortzuwerfen oder unvorsichtig zu handhaben;
3. ohne Genehmigung der zuständigen staatlichen Oberförsterei Anlagen zu errichten, mit denen die ständige Unterhaltung einer Feuerstelle verbunden ist, sofern hierfür nicht anderweit eine besondere behördliche (z. B. bau-, gewerbepolizeiliche) Genehmigung vorgeschrieben ist;
4. a) ohne Genehmigung der zuständigen staatlichen Oberförsterei Kohlenmeiler zu errichten;
   b) Kohlenmeiler anzuzünden, ohne zuvor dem Grundeigentümer oder Nutzungsberechtigten der gefährdeten Wald-, Moor oder Heideflächen oder deren Beauftragten hiervon Anzeige gemacht zu haben;
   c) brennende Kohlenmeiler unbeaufsichtigt zu lassen;
   d) aus Meilern Kohlen auszuziehen oder abzufahren, ohne sie zuvor gelöscht zu haben;
5. im Freien oder in Räumen ohne feuerbeständige Umfassungen, ohne eine schriftliche Erlaubnis des Grundeigentümers oder Nutzungsberechtigten oder deren Beauftragten mit sich zu führen, Feuer anzuzünden oder das gestattetermassen angezündete Feuer unbeaufsichtigt zu lassen;

Rozporządzenie

dla ochrony lasów, torfowisk i wrzosowisk przed pożarami.

Z dnia 22 kwietnia 1941 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

(1) Przy pożarach lasów, torfowisk i wrzosowisk obowiązane są do niesienia pomocy straże pożarne w ramach rozporządzenia o ochronie przed pożarami w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 22 kwietnia 1941 r. (Dz. Rozp. GG. str. 219), oraz bez wezwania wszystkie zdatne osoby.

(2) Kto w lesie, na torfowiskach lub wrzosowiskach albo w niebezpiecznej bliskości takich obszarów spostrzeże pożar, obowiązany jest natychmiast go ugasić, o ile bez poważnego dla siebie niebezpieczeństwa jest w stanie to uczynić.

(3) Jeżeli pożaru ugasić nie zdoła lub jeżeli próba ugaszenia bez przybrania dalszych sił pomocniczych z góry okazuje się bez widoków, należy drogą najkrótszą powiadomić służbową placówkę leśną lub policyjną lub straż pożarną.

(4) Jeżeli kilka osób wspólnie zauważy pożar, musi jedna z nich natychmiast złożyć meldunek, pozostałe zaś winny bezzwłocznie rozpocząć próby gaszenia.

(5) Jeżeli zdołano pożar ugasić bez współudziału jednej z wymienionych placówek, należy dodatkowo bezzwłocznie donieść o pożarze i o jego ugaszeniu.

§ 2

Zabrania się w lasach, na torfowiskach lub wrzosowiskach albo w niebezpiecznej bliskości takich obszarów

1. nieść ze sobą otwarty ogień lub światło;
2. upuścić palące się lub tlące przedmioty, odrzucać je lub z nimi nieostrożnie się obchodzić;
3. bez zezwolenia właściwego państwowego nadleśnictwa zakładać urządzenia, z którymi połączone jest stałe utrzymywanie paleniska, o ile w takich wypadkach nie jest prócz tego przepisane szczególne urzędowe zezwolenie (n. p. budowlano-policyjne lub przemysłowo-policyjne);
4. a) bez zezwolenia właściwego państwowego nadleśnictwa zakładać mielerze;
   b) zapalać mielerze bez poprzedniego doniesienia o tym właścicielowi gruntu albo użytkowcy zagrożonych lasów, torfowisk, wrzosowisk lub ich pełnomocnikom;
   c) pozostawiać bez nadzoru palące się mielerze;
   d) z mielerzy wydobywać lub odwozić węgle bez poprzedniego ich ugaszenia;
5. na wolnym powietrzu lub w pomieszczeniach bez ogniotrwałych okoleń, nie mając przy sobie pisemnego zezwolenia właściciela gruntu lub użytkowcy lub ich pełnomocników, ogień zapalać albo zapalony za pozwoleniem ogień pozostawiać bez nadzoru;

6. ohne Genehmigung des zuständigen staatlichen Oberförsters liegende oder zusammengebrachte Bodendecken abzubrennen, Pflanzen oder Pflanzenreste flächenweise abzusengen;
7. in der Zeit vom 1. März bis 31. Oktober zu rauchen, ohne eine schriftliche Erlaubnis des zuständigen staatlichen Oberförsters mit sich zu führen.

§ 3

(1) In den Fällen des § 2 Nr. 3, 4 und 6 ist der zuständige staatliche Oberförster berechtigt, die Genehmigung an Bedingungen zu knüpfen, welche die Verhütung von Schadenfeuern bezwecken.

(2) In den Fällen des § 2 Nr. 3 und 4 hat der zuständige staatliche Oberförster vor seiner Entscheidung den Grundeigentümer oder Nutzungsberechtigten der gefährdeten Wald-, Moor- oder Heideflächen zu hören. Dem Antragsteller steht gegen die Entscheidung des staatlichen Oberförsters binnen zwei Wochen das Recht der Beschwerde an den Kreishauptmann (Stadthauptmann) — Forstaufsichtsamt — zu, der hierüber endgültig entscheidet.

(3) Wenn in den Fällen des § 2 Nr. 3 und 4 ohne Genehmigung des zuständigen staatlichen Oberförsters eine Anlage errichtet oder mit der Errichtung begonnen worden ist, so kann der staatliche Oberförster die Weiterführung der Anlage verhindern und ihre Beseitigung fordern. Die Durchführung erfolgt notfalls durch polizeilichen Zwang.

(4) Als gefährliche Nähe gilt in den Fällen der §§ 1 und 2 Nr. 1 bis 6 eine Entfernung von weniger als 100 m.

§ 4

(1) Der staatliche Oberförster, der Grundeigentümer oder Nutzungsberechtigte oder deren Beauftragte dürfen die Erlaubnis zum Feueranzünden oder Rauchen in den Fällen des § 2 Nr. 5 und 7 nur erteilen, wenn bei vorsichtiger Abwägung aller Umstände eine Gefahr für die Wald-, Moor- oder Heideflächen nicht zu besorgen ist. Sie können die Erlaubnis örtlich und zeitlich beschränken und an Bedingungen knüpfen.

(2) Der Erlaubnis nach § 2 Nr. 5 und 7 bedarf derjenige nicht, der zu dem Grundeigentümer oder Nutzungsberechtigten der gefährdeten Flächen nachweislich in einem ständigen Dienst- oder Arbeitsverhältnis steht, wenn er in dieser Eigenschaft auf den gefährdeten Flächen beruflich tätig ist. Das gleiche gilt für Personen, die behördlich angeordnete oder genehmigte Arbeiten auf diesen Flächen durchführen, sowie für den Jagdausübungsberechtigten.

§ 5

Zu den Wald-, Moor- und Heideflächen gehören auch die sie berührenden oder durchschneidenden öffentlichen und nichtöffentlichen Strassen und Wege. Das Verbot des § 2 Nr. 7 erstreckt sich jedoch nicht auf öffentliche Strassen, die kunststrassenmässig ausgebaut sind und eine mindestens 4 m breite feste Decke aufweisen.

§ 6

(1) Wer dieser Verordnung oder den zu ihrer Durchführung ergehenden Bestimmungen oder Verfügungen zuwiderhandelt oder wer die Erfüllung der danach einem anderen obliegenden

6. bez pozwolenia właściwego państwowego nadleśniczego spalać leżące lub zebrane pokrywy gleby, spalać połaciami rośliny lub pozostałości roślin;

7. w czasie od 1 marca do 31 października palić tytoń, nie mając przy sobie pisemnego na to pozwolenia właściwego państwowego nadleśniczego.

§ 3

(1) W wypadkach § 2 p. 3, 4 i 6 uprawniony jest właściwy państwowy nadleśniczy uzależnić pozwolenie od warunków, zmierzających do zapobiegania pożarom.

(2) W wypadkach § 2 p. 3 i 4 winien właściwy państwowy nadleśniczy przed wydaniem swej decyzji wysłuchać właściciela gruntu lub uprawnionego do użytkowania zagrożonych lasów, torfowisk i wrzosowisk. Wnioskodawcy przysługuje przeciw decyzji państwowego nadleśniczego w ciągu dwóch tygodni prawo zażalenia do Starosty Powiatowego (Miejskiego) — urzędu nadzoru leśnego, — który o tym rozstrzyga ostatecznie.

(3) Jeżeli w wypadkach § 2 p. 3 i 4 założono jakiś zakład bez zezwolenia właściwego państwowego nadleśniczego lub jego założenie rozpoczęto, to państwowy nadleśniczy może przeszkodzić dalszemu prowadzeniu zakładu i zażądać jego usunięcia. W razie potrzeby następuje wykonanie drogą przymusu policyjnego.

(4) Za niebezpieczną bliskość uważa się w wypadkach §§ 1 i 2 p. 1 do 6 odległość poniżej 100 m.

§ 4

(1) Państwowemu nadleśniczemu, właścicielowi gruntu lub użytkowcy albo ich pełnomocnikowi wolno tylko udzielać pozwolenia na zapalanie ognia albo palenie tytoniu w wypadkach § 2 p. 5 i 7, jeżeli przy ostrożnym rozważeniu wszystkich okoliczności nie należy się obawiać niebezpieczeństwa dla lasów, torfowisk i wrzosowisk. Mogą oni pozwolenie ograniczyć miejscowo i czasowo oraz uzależnić je od warunków.

(2) Pozwolenia według § 2 p. 5 i 7 nie potrzebuje, kto w odniesieniu do właściciela gruntu lub uprawnionego do użytkowania zagrożonych terenów, pozostaje wykazalnie w stałym stosunku służby lub pracy, o ile w tym charakterze zawodowo czynny jest na zagrożonych terenach. To samo obowiązuje osoby, które wykonują na tych terenach zarządzone lub dozwolone przez władze roboty, jak również osoby, uprawnione do wykonywania polowania.

§ 5

Do lasów, torfowisk i wrzosowisk należą również stykające się z nimi albo przecinające je szosy i drogi publiczne i niepubliczne. Zakaz § 2 p. 7 nie obejmuje jednak publicznych szos, zbudowanych sposobem dróg sztucznych, a które wykazują co najmniej 4 m szeroką nawierzchnię twardą.

§ 6

(1) Kto wykracza przeciw niniejszemu rozporządzeniu albo postanowieniom lub zarządzeniom, mającym wyjść dla jego wykonania, albo kto przeszkadza w spełnieniu obowiązków, ciążących

Pflichten hindert oder zu hindern unternimmt oder zu einer Zuwiderhandlung auffordert oder anreizt, wird bestraft.

(2) In leichteren Fällen erfolgt die Bestrafung durch den Kreishauptmann (Stadthauptmann) nach Massgabe der Verordnung über das Verwaltungsstrafverfahren vom 13. September 1940 (VBlGG. I S. 300).

(3) Erscheint eine Verwaltungsstrafe nicht ausreichend, so gibt der Kreishauptmann (Stadthauptmann) die Sache an die deutsche Anklagebehörde ab. Das Gericht kann auf Geldstrafe bis zu unbeschränkter Höhe und auf Gefängnis oder auf eine dieser Strafen erkennen, soweit nicht nach anderen Vorschriften eine höhere Strafe verwirkt ist. In besonders schweren Fällen kann auf Zuchthaus oder auf Todesstrafe erkannt werden.

(4) Bei Dienstverweigerung einer erheblichen Anzahl von Angehörigen einer Gemeinde (kreisfreien Stadt) kann der Kreishauptmann (Stadthauptmann) die Gemeinde (kreisfreie Stadt) mit einer Busse bis zu unbeschränkter Höhe belegen. Die Busse ist durch schriftlichen Bescheid festzusetzen.

§ 7

(1) Unter die Vorschriften der Verordnung fallen nur die Moor- und Heideflächen, die innerhalb der Waldungen liegen oder mit ihnen in einem räumlichen Zusammenhange stehen.

(2) Die Vorschriften der Verordnung erstrecken sich nicht auf den Eisenbahnbetrieb und die Handlungen, die zur Aufrechterhaltung und Durchführung dieses Betriebes notwendig sind.

§ 8

(1) Bau- und gewerberechtliche Vorschriften sowie die Bestimmungen über die Leitung bei der Bekämpfung von Bränden und anderen Katastrophen, den Einsatz und die Verwendung der Lösch- und Hilfskräfte und über die Kosten der Löschhilfe bei Wald-, Moor- und Heidebränden werden durch diese Verordnung nicht berührt.

(2) Alle bisherigen Rechtsvorschriften, soweit sie die Verhütung und Bekämpfung von Wald-, Moor- und Heidebränden zum Gegenstand haben, werden hiermit aufgehoben.

§ 9

Grundeigentümern oder Nutzungsberechtigten steht ein Rechtsanspruch auf Ersatz von Schäden, die bei Durchführung dieser Verordnung entstehen, nicht zu.

§ 10

Die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Forsten) ist ermächtigt, für bestimmte Gebiete oder bestimmte Zeiten über die Vorschriften der §§ 1 bis 5 hinausgehende Verbote und Anordnungen zu erlassen. Sie erlässt im übrigen die zur Durchführung dieser Verordnung erforderlichen Verwaltungsanordnungen.

§ 11

Die Verordnung tritt mit dem Tage ihrer Verkündung in Kraft.

Krakau, den 22. April 1941.

Der Generalgouverneur
Frank

według tego na innych lub usiłuje przeszkodzić albo wzywa lub podżega do wykroczenia, podlega karze.

(2) W wypadkach lżejszych następuje ukaranie przez Starostę Powiatowego (Miejskiego) stosownie do rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnym z dnia 13 września 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 300).

(3) Jeżeli kara administracyjna wydaje się niewystarczającą, odstępuje Starosta Powiatowy (Miejski) sprawę niemieckiej władzy oskarżenia. Sąd może orzec grzywnę do nieograniczonej wysokości i karę więzienia albo jedną z tych kar, o ile według innych przepisów nie przewidziano wyższej kary. W wypadkach szczególnie ciężkich można orzec ciężkie więzienie lub karę śmierci.

(4) W wypadkach odmówienia służby przez poważną ilość osób, przynależnych do jednej gminy (miasta wydzielonego), może Starosta Powiatowy (Miejski) nałożyć na gminę (miasto wydzielone) karę porządkową do nieograniczonej wysokości. Karę porządkową należy ustalić pisemnym orzeczeniem.

§ 7

(1) Przepisy rozporządzenia obejmują tylko torfowiska i wrzosowiska, leżące w obrębie lasów lub pozostające z nimi w przestrzennej łączności.

(2) Przepisy rozporządzenia nie obejmują ruchu kolejowego oraz czynności, koniecznych do podtrzymywania i przeprowadzenia ruchu.

§ 8

(1) Rozporządzenie niniejsze nie narusza przepisów prawno-budowlanych oraz prawno-przemysłowych jak również postanowień o kierownictwie przy zwalczaniu pożarów oraz innych katastrof, o udziale i użyciu sił pomocniczych i sił, potrzebnych do gaszenia oraz o kosztach pomocy przy gaszeniu pożarów w lasach, na torfowiskach i wrzosowiskach.

(2) Wszystkie dotychczasowe przepisy prawne, o ile ich przedmiotem było zapobieganie i zwalczanie pożarów lasów, torfowisk i wrzosowisk, uchyla się niniejszym.

§ 9

Właścicielom gruntu lub uprawnionym do użytkowania nie przysługuje roszczenie prawne o wynagrodzenie szkód, powstających przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia.

§ 10

Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Lasów) upoważniony jest do wydania dla pewnych obszarów lub na określony czas zakazów i zarządzeń, wychodzących poza przepisy §§ 1 do 5. Wydaje on poza tym zarządzenia administracyjne, potrzebne do wykonania niniejszego rozporządzenia.

§ 11

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Krakau (Kraków), dnia 22 kwietnia 1941 r.

Generalny Gubernator
Frank

Verordnung

über die Erhebung der Grundsteuer.

Von 22. April 1941.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers und Reichskanzlers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

§ 1

Die staatliche Grundsteuer wird erhoben

1. in den im Artikel 3 des Grundsteuerdekrets vom 4. November 1936 (Gesetzblatt der Republik Polen Nr. 85 Pos. 593) bezeichneten Gebieten des Generalgouvernements in Höhe von 250 v. H. der Sätze, die im Tarif zu Artikel 3 des Grundsteuerdekrets vom 4. November 1936 bestimmt sind;
2. in den im Artikel 6 des Grundsteuerdekrets vom 4. November 1936 (Gesetzblatt der Republik Polen Nr. 85 Pos. 593) bezeichneten Gebieten des Generalgouvernements in Höhe von 100 v. H. des im Grundsteuerkataster ausgewiesenen und in Zloty ausgedrückten Reineinkommens.

§ 2

Die Artikel 7 und 8 des Grundsteuerdekrets vom 4. November 1936 (Gesetzblatt der Republik Polen Nr. 85 Pos. 593) werden ausser Kraft gesetzt.

§ 3

(1) Die Zuschläge zur staatlichen Grundsteuer, die zugunsten der Gemeinden und Gemeindeverbände erhoben werden, dürfen

für Betriebe mit einer landwirtschaftlichen Nutzfläche bis zu 100 Hektar 50 v. H.,

für Betriebe mit einer landwirtschaftlichen Nutzfläche von mehr als 100 Hektar $33^1/_3$ v. H.

der nach § 1 berechneten staatlichen Grundsteuer nicht übersteigen.

(2) Die im Abs. 1 bestimmten Höchstsätze gelten auch für die Bemessung der Wegesteuer. Sie treten an die Stelle des im Artikel 12 Abs. 3 Buchstabe a des Gesetzes über die einstweilige Regelung der Kommunalfinanzen vom 11. August 1923 (Gesetzblatt der Republik Polen Nr. 94 Pos. 747) in der Fassung des Gesetzes vom 5. August 1938 (Gesetzblatt der Republik Polen Nr. 59 Pos. 455) bestimmten Höchstsatzes.

§ 4

Die nach dem Grundsteuerdekret vom 4. November 1936 (Gesetzblatt der Republik Polen Nr. 85 Pos. 593) an die Landwirtschaftskammern abzuführenden Anteile an der staatlichen Grundsteuer fallen weg.

§ 5

Der Kommunalzuschlag (§ 3 Abs. 1) fliesst zu

1. mit 3. v. H. der staatlichen Grundsteuer (§ 1) der zuständigen Distriktskammer zugunsten der Hauptgruppen für die Ernährungs- und Landwirtschaft und für die Forst- und Holzwirtschaft (Verordnung über die Bildung von Kammern für die Gesamtwirtschaft im Generalgouvernement vom 3. März 1941, VBlGG. S. 87),
2. mit dem verbleibenden Betrag
   a) im Bereich von Landgemeinden je zur Hälfte der Landgemeinde und dem Gemeindeverband,

Rozporządzenie

o poborze podatku gruntowego.

Z dnia 22 kwietnia 1941 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Państwowy podatek gruntowy pobiera się

1. na obszarach Generalnego Gubernatorstwa, oznaczonych w art. 3 dekretu o podatku gruntowym z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 593) w wysokości 250% stawek, określonych w taryfie, załączonej do art. 3 dekretu o podatku gruntowym z dnia 4 listopada 1936 r.;
2. na obszarach Generalnego Gubernatorstwa, oznaczonych w art. 6 dekretu o podatku gruntowym z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U R. P. Nr. 85 poz. 593) w wysokości 100% czystego dochodu, uwidocznionego w katastrze podatku gruntowego, a wyrażonego w złotych.

§ 2

Artykuły 7 i 8 dekretu o podatku gruntowym z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 593) uchyla się.

§ 3

(1) Dodatki do państwowego podatku gruntowego, pobierane na rzecz gmin i związków gmin, nie mogą przekraczać

dla przedsiębiorstw z rolną powierzchnią użytkową do 100 ha 50%,

dla przedsiębiorstw z rolną powierzchnią użytkową powyżej 100 ha $33^1/_3$ %

obliczonego według § 1 państwowego podatku gruntowego.

(2) Oznaczone w ust. 1 stawki maksymalne obowiązują również dla wymiaru podatku drogowego. Wstępują one w miejsce stawki maksymalnej, ustalonej w art. 12 ust. 3 litera a ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P Nr. 94 poz. 747) w brzmieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59 poz. 455).

§ 4

Udziały w państwowym podatku gruntowym, mające być przekazywane izbom rolniczym, według dekretu o podatku gruntowym z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 593), odpadają.

§ 5

Dodatek komunalny (§ 3 ust. 1) wpływa

1. w wysokości 3% państwowego podatku gruntowego (§ 1) do właściwej Izby Okręgowej na rzecz głównych grup dla gospodarki wyżywienia i rolnictwa oraz dla gospodarki leśnej i drzewnej (rozporządzenie o utworzeniu Izb dla gospodarki ogólnej w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 3 marca 1941 r., Dz. Rozp. GG. str. 87);
2. w pozostałej kwocie
   a) w obrębie gmin wiejskich po połowie do gminy wiejskiej i do związku gmin,

b) im Bereich kreisangehöriger Städte zu zwei Dritteln der Stadt und zu einem Drittel dem Gemeindeverband,
c) im Bereich kreisfreier Städte der Stadt.

§ 6

(1) Diese Verordnung tritt ab 1. Januar 1941 in Kraft. Sie gilt erstmals für die Veranlagung der Grundsteuer für das Steuerjahr 1941.

(2) Mit demselben Zeitpunkt treten alle Vorschriften des bisher geltenden Rechts, soweit sie mit dieser Verordnung im Widerspruch stehen, ausser Kraft.

Krakau, den 22. April 1941.

Der Generalgouverneur
Frank

b) w obrębie miast niewydzielonych w 2/3 do miasta a w 1/3 do związku gmin,
c) w obrębie miast wydzielonych do miasta.

§ 6

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od dnia 1 stycznia 1941 r. Obowiązuje ono po raz pierwszy dla wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1941.

(2) Równocześnie uchyla się wszystkie przepisy dotychczas obowiązującego prawa, o ile pozostają w sprzeczności z rozporządzeniem niniejszym.

Krakau (Kraków), dnia 22 kwietnia 1941 r.

Generalny Gubernator
Frank

Verordnung
über die Entschädigung von Kriegs- und Volkstumssachschäden im Generalgouvernement.

Vom 22. April 1941.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers und Reichskanzlers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

§ 1

Entschädigung für Kriegs- und Volkstumssachschäden.

(1) Deutsche, die im Zeitpunkt der Antragstellung ihren Wohnsitz oder ihren gewöhnlichen Aufenthalt im Generalgouvernement haben, erhalten Entschädigung für im Generalgouvernement entstandene Kriegs- und Volkstumssachschäden, wenn sie

1. im Zeitpunkt des schadenbringenden Ereignisses und zur Zeit der Antragstellung deutsche Staatsangehörige waren oder
2. deutsche Volkszugehörige sind oder vor ihrer Einbürgerung waren.

(2) Deutsche Volkszugehörige im Sinne dieser Verordnung sind Personen, die im Besitz der Kennkarte gemäss der Verordnung über die Einführung einer Kennkarte für deutsche Volkszugehörige im Generalgouvernement vom 20. Januar 1940 (VBlGG. I S. 36) sind oder gemäss § 6 der Ersten Durchführungsvorschrift vom 2. Februar 1940 (VBlGG. II S. 73) als deutsche Volkszugehörige behandelt werden.

§ 2

Kriegssachschäden.

Für die Voraussetzungen und die Gewährung von Entschädigungen für Kriegssachschäden gelten sinngemäss in der jeweiligen Fassung die Kriegssachschädenverordnung vom 30. November 1940 (Reichsgesetzbl. I S. 1547) und die Durchführungsbestimmungen dazu.

§ 3

Volkstumssachschäden.

(1) Volkstumssachschäden sind Sach- und Vermögensschäden, die Deutsche nach dem 1. April 1939 wegen ihres deutschen Volkstums

1. durch Angehörige der bewaffneten Macht,
2. durch Beamte des ehemaligen polnischen Staates,

Rozporządzenie
o odszkodowaniu za rzeczowe szkody wojenne i narodowe w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 22 kwietnia 1941 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Odszkodowanie za rzeczowe szkody wojenne i narodowe.

(1) Niemcy, mający w chwili składania wniosku swoją siedzibę lub swoje zwykłe miejsce pobytu w Generalnym Gubernatorstwie, otrzymują odszkodowanie za powstałe w Generalnym Gubernatorstwie rzeczowe szkody wojenne i narodowe, jeżeli

1. w chwili powodującego szkodę zdarzenia i w czasie składania wniosku byli obywatelami niemieckimi, albo
2. są przynależnymi do Narodu Niemieckiego lub byli przed uzyskaniem obywatelstwa.

(2) Przynależnymi do Narodu Niemieckiego w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są osoby, które w myśl rozporządzenia o wprowadzeniu karty rozpoznawczej dla przynależnych do Narodu Niemieckiego w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 20 stycznia 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 36) są w posiadaniu karty rozpoznawczej albo w myśl § 6 pierwszego postanowienia wykonawczego z dnia 2 lutego 1940 r. (Dz. Rozp. GG. II str. 73) traktowane są jako przynależne do Narodu Niemieckiego.

§ 2

Rzeczowe szkody wojenne.

Odnośnie do przesłanek i udzielenia odszkodowań za rzeczowe szkody wojenne obowiązują odpowiednio w każdoczesnym brzmieniu rozporządzenia o rzeczowych szkodach wojennych z dnia 30 listopada 1940 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 1547) i odnośne postanowienia wykonawcze.

§ 3

Rzeczowe szkody narodowe.

(1) Rzeczowymi szkodami narodowymi są szkody rzeczowe i majątkowe, które ponieśli Niemcy po dniu 1 kwietnia 1939 r. z powodu swej narodowości niemieckiej

1. przez osoby przynależne do siły zbrojnej,
2. przez urzędników byłego państwa polskiego,

3. unter polnischer Herrschaft durch politische Gegner oder infolge einer Flucht, die wegen dringender Gefahr für Leib und Leben als notwendig angesehen werden konnte, erlitten haben.

(2) Für die Gewährung von Entschädigungen gemäss Abs. 1 gelten sinngemäss in der jeweiligen Fassung die Verordnung über Volkstumsschäden in den eingegliederten Ostgebieten vom 7. Februar 1941 (Reichsgesetzbl. I S. 85) und die Durchführungsbestimmungen dazu.

3. pod rządami polskimi przez politycznych przeciwników lub wskutek ucieczki, którą można było uważać za konieczną z powodu naglącego niebezpieczeństwa dla ciała i życia.

(2) Dla udzielenia odszkodowań w myśl ust. 1 obowiązują odpowiednio w każdoczesnym brzmieniu rozporządzenia o szkodach narodowych na włączonych obszarach wschodnich z dnia 7 lutego 1941 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 85) i odnośne postanowienia wykonawcze.

§ 4

Entschädigungsfeststellung für Kriegs- und Volkstumssachschäden.

Für die Feststellung von Entschädigungen auf Grund dieser Verordnung gelten sinngemäss in der jeweiligen Fassung die Kriegssachschädenverordnung vom 30. November 1940 (Reichsgesetzbl. I S. 1547) und die Durchführungsbestimmungen dazu.

§ 4

Ustalenie odszkodowania za rzeczowe szkody wojenne i narodowe.

Odnośnie do ustalenia odszkodowań na podstawie rozporządzenia niniejszego obowiązują odpowiednio w każdoczesnym brzmieniu rozporządzenie o rzeczowych szkodach wojennych z dnia 30 listopada 1940 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 1547) i odnośne postanowienia wykonawcze.

§ 5

Schäden an Versandgut und Transportmitteln.

Lässt sich bei Schäden, die an Versandgut und privaten Transportmitteln während des Transports entstanden sind, nicht mit Sicherheit ermitteln, ob sie innerhalb oder ausserhalb des Generalgouvernements entstanden sind, so finden die Vorschriften dieser Verordnung Anwendung, sofern der Versendungsort im Generalgouvernement liegt. Satz 1 gilt nicht für Sachschäden der Deutschen Schiffahrt im Sinne von § 1 Abs. 3 der Kriegssachschädenverordnung.

§ 5

Szkody na przesyłkach i środkach transportowych.

Jeżeli przy szkodach, powstałych na przesyłkach i prywatnych środkach transportowych podczas transportu nie da się z pewnością stwierdzić, czy powstały w granicach lub poza granicami Generalnego Gubernatorstwa, to mają zastosowanie przepisy rzporządzenia niniejszego, o ile miejsce wysyłki położone jest w Generalnym Gubernatorstwie. Zdanie 1 nie odnosi się do szkód rzeczowych Niemieckiej Żeglugi w myśl § 1 ust. 3 rozporządzenia o rzeczowych szkodach wojennych.

§ 6

Juristische Personen und Personenvereinigungen.

Juristische Personen des privaten Rechts und andere Personenvereinigungen, die zur Zeit des schadenbringenden Ereignisses ihren Sitz im Generalgouvernement hatten, werden bei Anwendung dieser Verordnung den Deutschen gleichgestellt, wenn ihr Antrag vom Kriegsschädenamt zugelassen wird.

§ 6

Osoby prawne i zrzeszenia osobowe.

Osoby prawne prawa prywatnego i inne zrzeszenia osobowe, które w czasie zdarzenia, powodującego szkodę, miały swoją siedzibę w Generalnym Gubernatorstwie, traktowane są przy stosowaniu rozporządzenia niniejszego na równi z Niemcami, jeżeli ich wniosek dopuszczony będzie przez Urząd dla Szkód Wojennych (Kriegsschädenamt).

§ 7

Keine Entschädigung für Juden.

Auf Juden, jüdische Unternehmen und jüdische Personengemeinschaften findet diese Verordnung keine Anwendung.

§ 7

Wykluczenie odszkodowania dla żydów.

Do żydów, przedsiębiorstw żydowskich i osobowych wspólnot żydowskich rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania.

§ 8

Kriegsschädenamt.

(1) Feststellungsbehörde ist das Kriegsschädenamt in Krakau.

(2) Die Bestimmungen über Errichtung und Zusammensetzung des Kriegsschädenamts erlässt die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) durch Verwaltungsanordnungen.

§ 8

Urząd dla Szkód Wojennych.

(1) Władzą ustalającą jest Urząd dla Szkód Wojennych w Krakau (Krakowie).

(2) Postanowienia o utworzeniu i składzie Urzędu dla Szkód Wojennych wydaje Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych) w drodze zarządzeń administracyjnych.

§ 9

Beschwerde.

(1) Gegen die Entscheidung des Kriegsschädenamts ist die Beschwerde gegeben, wenn die Beschwerdesumme einen Betrag von 10 000 Zloty übersteigt oder das Kriegsschädenamt die Beschwerde wegen der besonderen Umstände des Falles ausdrücklich zulässt. Über die Beschwerde entscheidet eine beim Kriegsschädenamt zu bildende Beschwerdekammer.

§ 9

Zażalenie.

(1) Na rozstrzygnięcie Urzędu dla Szkód Wojennych służy zażalenie, o ile suma zażaleniowa przekracza kwotę 10.000 złotych albo Urząd dla Szkód Wojennych wyraźnie dopuszcza zażalenie z powodu szczególnych okoliczności wypadku. O zażaleniu rozstrzyga Izba Zażaleń, mająca być utworzoną przy Urzędzie dla Szkód Wojennych.

(2) Die Beschwerde ist beim Kriegsschädenamt binnen einem Monat seit Zustellung der angefochtenen Entscheidung einzulegen. Erachtet das Kriegsschädenamt die Beschwerde für begründet, so kann es ihr abhelfen. Anderenfalls ist die Beschwerde der Beschwerdekammer vorzulegen.

§ 10

Vertreter des Reichsinteresses.

Die Befugnisse des Vertreters des Reichsinteresses nimmt die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Finanzen) wahr.

§ 11

Fristen für die Antragstellung.

(1) Anträge auf Feststellung und Entschädigung von Kriegs- und Volkstumssachschäden sind, soweit sie bis zum Inkrafttreten dieser Verordnung entstanden sind, beim Kriegsschädenamt bis spätestens 30. September 1941 einzureichen.

(2) Anträge auf Feststellung und Entschädigung von Kriegs- und Volkstumssachschäden sind, soweit sie nach dem Inkrafttreten dieser Verordnung entstehen, beim Kriegsschädenamt binnen sechs Monaten nach ihrer Entstehung einzureichen.

(3) Wird ein Kriegs- oder Volkstumssachschaden nicht fristgemäss angemeldet, wird keine Entschädigung gewährt.

§ 12

Wiedereinsetzung in den vorigen Stand.

(1) Antragsberechtigte, die durch Naturereignisse oder andere unabwendbare Zufälle verhindert worden sind, eine Frist innezuhalten, deren Versäumnis rechtliche Nachteile zur Folge hat, können die Handlungen innerhalb einer Frist von zwei Wochen nach Wegfall des Hindernisses nachholen. Bei der Nachholung sind anzugeben

1. die die Verhinderung rechtfertigenden Tatsachen;
2. die Mittel für deren Glaubhaftmachung.

(2) Die Wiedereinsetzung in den vorigen Stand ist auch in allen anderen Fällen unverschuldeter Fristversäumnis zulässig.

§ 13

Diese Verordnung tritt am 1. Mai 1941 in Kraft.

Krakau, den 22. April 1941.

Der Generalgouverneur
Frank

(2) Zażalenie złożyć należy w Urzędzie dla Szkód Wojennych w ciągu miesiąca od doręczenia zaczepionego rozstrzygnięcia. Jeżeli Urząd dla Szkód Wojennych uzna zażalenie za uzasadnione, to może je uwzględnić. W przeciwnym razie należy zażalenie przedłożyć Izbie Zażaleń.

§ 10

Rzecznik Interesów Rzeszy.

Uprawnienia Rzecznika Interesów Rzeszy wykonuje Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Finansów).

§ 11

Terminy do składania wniosków.

(1) Wnioski o ustalenie i odszkodowanie rzeczowych szkód wojennych i narodowych należy, o ile powstały do chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, składać w Urzędzie dla Szkód Wojennych najpóźniej do dnia 30 września 1941 r.

(2) Wnioski o ustalenie i odszkodowanie rzeczowych i narodowych szkód wojennych należy, o ile powstały po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, składać w Urzędzie dla Szkód Wojennych w ciągu sześciu miesięcy po ich powstaniu.

(3) O ile rzeczowa szkoda wojenna lub narodowa nie zostanie w terminie zgłoszona, odszkodowania się nie udziela.

§ 12

Przywrócenie do stanu pierwotnego.

(1) Uprawnieni wnioskodawcy, którzy wskutek zdarzeń żywiołowych lub innych nieuchronnych przypadków doznali przeszkody w zachowaniu terminu, którego niedotrzymanie pociąga za sobą ujemne skutki prawne, mogą w terminie dwóch tygodni po ustaniu przeszkody, czynności dopełnić. Przy dopełnieniu należy przytoczyć

1. fakty usprawiedliwiające przeszkodę;
2. środki uprawdopodobnienia tychże.

(2) Przywrócenie do stanu pierwotnego dopuszczalne jest również we wszystkich innych wypadkach niezawinionego uchybienia terminu.

§ 13

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1941 r.

Krakau (Kraków), dnia 22 kwietnia 1941 r.

Generalny Gubernator
Frank

Herausgegeben von dem Amt für Gesetzgebung in der Regierung des Generalgouvernements, Krakau 20, Regierungsgebäude. Druck: Zeitungsverlag Krakau-Warschau G. m. b. H. Krakau, Poststrasse 1. Erscheinungsweise: Nach Bedarf. Bezugspreis: Halbjährlich Zloty 28,80 (RM 14,40) einschliesslich Versandkosten. Einzelnummern werden nach dem Umfang berechnet, und zwar der 8 seitige Bogen zu Zloty 0,60 (RM 0,30). Bezieher im Generalgouvernement können den Bezugspreis auf das Postscheckkonto Warschau Nr. 400, Bezieher im Deutschen Reich auf das Postscheckkonto Berlin Nr. 41 800 einzahlen. Auslieferung: für das Generalgouvernement und für das Deutsche Reich durch die Auslieferungsstelle für das Verordnungsblatt, Krakau 1, Postschliessfach 110. Für die Auslegung der Verordnungen und Bekanntmachungen ist der deutsche Text massgebend. Zitierweise: VBlGG. (früher: Verordnungsblatt GGP. I/II).

Wydawany przez Urząd dla Ustawodawstwa w Rządzie Generalnego Gubernatorstwa, Krakau (Kraków) 20. Gmach Rządowy. Druk: Zeitungsverlag Krakau-Warschau, Spółka z ogr. odp. Krakau (Kraków), Poststrasse 1. Sposób ukazywania się: wedle potrzeby. Prenumerata: półrocznie złotych 28,80 (RM 14,40) łącznie z kosztami przesyłki. Egzemplarze pojedyncze oblicza się według objętości, a mianowicie za 8-stronicowy arkusz po złotych 0,60 (RM 0,30). Abonenci w Generalnym Gubernatorstwie wpłacać mogą prenumeratę na pocztowe konto czekowe Warschau (Warszawa) Nr. 400, abonenci w Rzeszy Niemieckiej na pocztowe konto czekowe Berlin Nr. 41 800. Wydawanie: dla Generalnego Gubernatorstwa i dla Rzeszy Niemieckiej przez Placówkę Wydawniczą dla Dziennika Rozporządzeń, Krakau (Kraków) 1, skrytka pocztowa 110. Dla interpretacji rozporządzeń i obwieszczeń miarodajny jest tekst niemiecki. Skrót: Dz. Rozp. GG. (dawniej: Dz. rozp. GGP. I/II).